

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

ΜΗ! ΜΗ! ΜΗ!

Οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί σου,

Ὅταν στέκω ἀντικρύ σου,

Αἶφνης! μὲ ὁρμή,

Τὴν καρδίαν μου πληγώνουν,

Καὶ τὸ αἷμα μου κορώνουν,

Μὴ μὲ βλέπεις, ἄγγελέ μου,

Μὴ μὲ βλέπεις, μή!

Ὅταν στέκης πλὴν ἐμπρός μου,

Καὶ δὲν βλέπεις ἐμὲ, φῶς μου,

Ψύχος τι δριμύ,

Τὴν καρδίαν μου πλακώνει,

Καὶ τὸ αἷμα μου παγώνει,

Μὴ τυχὸν καὶ δὲν μὲ βλέπεις,

Ἄγγελέ μου, μή!

Ἡ φωνή σου ἡ γλυκεία,

Ὡς ἀγγέλων μελωδία

Ἐν μιᾷ στιγμῇ,

Εἰς ἐκστάσεις μ' ἀνεβάζει,

Μὲ τρελλαίνει καὶ μὲ σφάζει,

Ὡ μὴ ψάλλεις, ἄγγελέ μου,

Ὡ μὴ ψάλλεις μή!

Ὅταν παύης πλὴν νὰ ψάλλης,

Σὺ τὴν φύσιν μεταβάλλεις,

Φίλη, καὶ θερμῇ

Γίνεται ἡ ἀτμοσφαῖρα,

Θολὴ φαίνεται ἡ ἡμέρα.

Μὴ τυχὸν λοιπὸν δὲν ψάλλεις,

Ἄγγελέ μου, μή!

Ὅταν, φίλη μου, χορεύης,

Τὸ πᾶν πέριξ σου μαγεύεις,

Κ' αἶφνης ἐν ἐμοί,

Στῆς καρδίας μου τὸν σάλον,

Σὺ χορὸν ἀνοίγεις ἄλλον,

Μὴ χορεύεις, ἄγγελέ μου,

Μὴ χορεύεις, μή!

Ὅταν στρέφης πλὴν τὸν πόδα,

Γύρω σου σκορπίζουν ῥόδα,

Κ' ὅλοι μὲ ὁρμή!

Τὸν χορὸν σου ἐκθειάζουν,

Σὲ κυττάζουν, σὲ θαυμάζουν,

Μὴ τυχὸν καὶ δὲν χορεύεις,

Ἄγγελέ μου, μή!

Σὰν σὲ ἴδουν ἀπὸ ζήλια,

Ῥόδα, κρίνα καὶ τριφύλλια,

Καὶ τὸ γλασουμί,

Ἐμπροσθέν σου . . . ἄλλα κλείουν

Κ' ἄλλα πάλιν παραλύουν.

Μὴ εἴ τοὺς κήπους, ἄγγελέ μου,

Μὴ εἴ τοὺς κήπους, μή!

Ὅταν λείπης πάλιν θρόσοι

Λείπουν, λείπει καὶ ἡ τόση

Τῶν ἀνθῶν ὁσμή.

Λείπεις;—λοιπὸν τὰ λουλούδια

Φεύγεις;—παύουν τὰ τραγούδια.

Μὴ τυχὸν λοιπὸν καὶ λείπης

Ἀπ' τοὺς κήπους, μή!

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ὑπάρχεις;

Τῶν ὠραίων ἐσὺ ἄρχεις,

Κ' ἂν ἐπιθυμῇ

Καλονὴ νὰ φανῇ ἄλλη,

Σὰν σὲ διτῇ εὐθὺς εἰσβάλλει.

Μὴ ὑπάρχεις, ἄγγελέ μου,

Μὴ ὑπάρχεις, μή!

Μὴ ὑπάρχεις! τί θὰ μένῃ . . .

Ἄνευ σοῦ νὰ μᾶς εὐφραίνῃ . . .

Μόνον ὁδυρμοὶ

Ὡς διαδεχθῶσι βίον

Πολυθέληπτρον καὶ θεῖον!

Μὴ τυχὸν λοιπὸν καὶ φύγεις,

Ἄγγελέ μου, μή!

Κ' εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰ ὕψη

Ἄν ἀνέβῃς θε νὰ κύβη

Ἐν μιᾷ στιγμῇ

Ὁ Παράδεισος ἐμπρός σου

Σὰν ἰδῇ τὸ πρόσωπό σου.

Μὴ πεθάνῃς, ἄγγελέ μου,

Μὴ πεθάνῃς, μή!!!!

N. Γ. Π.